

Jeg skal holde mig til dette, som til Thinget, at de skulde bevare Spørgsmaalet om en eventuel Dækning, naar de aldeles ikke have havt Leilighed eller Tid til overhovedet at tage det Spørgsmaal under særlig Overveelse. Jeg er overbevist om, at dersom Landsstinget paa imødekommende Maade bevarer vort Spørgsmaal, om det vil lade et Beløb, svarende til Krigskassen, være ubækket, saa vil det ikke vise sig vanskeligt at opnaa en Overenskomst med det andet Thing, saavel om Kompensationsmaaden som om de øvrige Punkter, der kunde være Thingene imellem; men paa hvilken Maade en saadan Kompensation skulde finde Sted, derom maa Flertallet forbeholde sig sin Frihed, indtil det har overveiet Sagen, og det har ikke endnu kunnet ske. Det udtaler jeg som aldeles positivt, at i saa Henseende maa vi forbeholde os vor Frihed. Naar vi gjøre dette, er det dog ganske uberettiget fra Mindretallets Side at fantasjere over, hvad vi mene dermed eller muligvis kunde mene dermed. Det er let nok at opstille Fantasier. Mindretallet siger, at det har været skjult for det, om disse Beskatningslove ville blive vedtagne i nærværende Samling eller i en senere, og at det er uvidende om de Principer, hvorpaa Flertallet har tænkt sig de nye Beskatningslove byggede. Ja, men vi kunne jo ikke vide, hvorlænge denne Samling vil vare, det er jo ikke sandsynligt, at den vil vare ret længe. Det er jo ogsaa ganske naturligt, at vi ikke have fundet Anledning til at sætte Mindretallet ind i de Principer, som vi ikke have drøftet med os selv; det er en given Sag. Mindretallet bredder os, at vi ikke have tilkjendegivet det vor Mening i saa Henseende, og at vi ikke have givet det Oplysning om, hvilke Afgifter vi nærmest tænkte paa. Jeg skal i den Anledning give en Oplysning, nemlig den, at dette Spørgsmaal ikke engang er blevet drøftet mellem Udvalgets Flertal. Dette maa Mindretallet jo vide. Det er en Siendommelighed, at jeg i den Anledning kommer til særlig at gaa ind paa, hvad der er foregaaet i Udvalget, thi det synes jo, som om Mindretallet lægger særlig Vægt paa, at det ikke skulde være kommet til sin Ret i Udvalget. Jeg tror, at Mindretallet i saa Henseende opfatter sin Stilling noget feilagtig. Det tillægger sig vistnok en større Betydning, end man kan tillægge et Mindretal i et Thing. Vi have vist Mindretallet ganske den samme Opmærksomhed, som man ellers pleier at vise et Mindretal, men vi have selvfølgelig ikke kunnet tillade det at indvirke paa, om vi overhovedet skulde kunne faae denne Sag frem-

met, eller om vi skulde være nødsagede til at trække Tiden saa langt ud, at Folkethingets Samling blev sluttet, uden at vi kom til Ende med den. Det ser næsten ud, som om noget Saadant havde været Mindretallets Hensigt. Man læser i Mindretallets Betænkning saadanne Uttringer, som at „Mindretallet i et senere Møde erklærede sig villigt til at strække sig saa vidt som muligt med Hensyn til Spørgsmaalene ved de enkelte Sætter, naar man vilde vende tilbage til § 44, saaledes som den var tilsendt Folkethinget fra Landsstinget, og derhos fride til en Drøftelse af Lovforslagets øvrige Indhold efter de forskjellige Bævers Bestaffenhed samt holde den samlede Medsættelse gennem de 4 til Udvalget henviste Lovforslag indenfor moderate Grændser“. Dette forudsætter jo, at man ikke skulde gjøre denne Sag færdig, førend man havde tilendebragt samtlige 4 Lovforslag. Det forudsætter, at man skulde lade dem alle løbe af Stabelen paa een Gang fra Udvalgets Side, og at de paa een-gang skulde gaa til Landsstinget, men i saa Fald kunde vi jo være sikke paa, at vi efter den naturlige Grændse, som er sat for en Samling, ikke kunde blive færdige. Jeg veed nu ikke, om det har været Mindretallets Dufte, at vi ikke skulde komme til at afgive nogen Betænkning og indtage et Standpunkt i Sagen; men dersom jeg vilde efterligne det ærede Mindretal i at oprulle Fantasi billeder, saa kan jeg forsikre om, at der lod sig oprulle Fantasi billeder af en meget slaaende og gribende Art. Man kunde jo begynde fra Begyndelsen af. Man kunde forestille sig, at Meningen med hele denne Sags Behandling havde været den, at Regjeringen, som siden sin Tiltrædelse havde ladet Sagen ligge i 5 a 6 Aar, nu endelig var bleven opstræmmet ved Børsagationen og havde forelagt Sagen i Landsstinget, stolende paa, at Landsstinget vilde beholde den saa længe, at Folkethinget, ialtsald ikke i denne Samling, vilde faae den til Behandling, og overhovedet ikke vilde faae den til Behandling førend hele Bevægelsen havde sat sig. Dette skete nu ikke i forrige Samling, men da Sagen saa paany blev foretagen i Landsstinget i denne Samling, blev den holdt hen i Landsstinget, indtil der efter den sædvanlige Orden kun var 1 a 1½ Maaned tilbage af Samlingen, hvorefter man da sendte den til Folkethinget. Hvis nu Folkethinget havde fulgt Mindretallets Anvisning og havde taget hele Sagen for og gaaet den grundig igjennem, saa vilde Udvalget være blevet afbrudt i sit Arbejde ved Rigsdagssamlingens Slutning, og saa havde man kunnet sige Landet rundt: Der ser man, nu har Folkethinget ogsaa la-